

V to pondělí mě čekala neoblíbená návštěva zubaře.

A to mám prosím hodnou paní zubařku. Vlídne stvoření s nádhernýma studánkově modrýma očima, který uklidňují. A stejně, stejně prostě panika. No, přežila jsem a protože Brtník měl školení a musel posléze koupit injektaže, jela jsem domů napřed veřejnou hromadnou dopravou. Jelo mi to tentokrát suprově, jen jsem měla mezičekání, ale zato o dost míň přisedání. Přálo mi i počasí, tak to bylo celkem fajn. Jela jsem trasou, kterou moc nejezdím, ale jela jsem tamtudy tehdy, když jsem domů autobusem cestovala prvně. A ty výhledy pořád stojí za to. To se prostě nevokouká. Teď s podzimem se to navíc krásně probarvuje. To jen čučíte na ty drahokamy.

Dojela jsem na pohodu dom a tam vypustila tu šílenou ohaří bandu. A když jsme se přivítali, šla jsem rychle přehodit hadre, abychom mohli vypadnout. A pro dnešek jsem s sebou krom hraček vzala i malýho dummíka. Že aby taky na práci nějakou došlo. S Tali je to teď chvílku zase takový..... no řekněme, že neučesaný a tak jí trocha tý práce rozhodně neuškodí. A Rumíček si taky mákne. A pro Bubrdli jsem vzala šťopku. Neb jsem mířila na louky a tam to s ní prostě zatím nejde. Ozkoušel si to ondynoj i Brtník, kterému vzala čáru - já mu furt říkám, že na loukách s tou krátkou stopkou nepochodí. Pokud chce mít klid, musí ji mít na tý dlouhý. Ale je to marný, je to marný, je to marný.

Doufala jsem i právě, že třeba bude příležitost potrénovat s nějakou zvěří, ale to tentokrát nevyšlo. Jen jsme tedy prozkoušeli povel "VEN!" , když se madáme drala do remízků. To jí jde docela pěkně. A bylo vidět, že v tom jednom i něco stopro je. Jak se pak ukázalo, když jsme dostatečně poodešli na další louku- bylo to srnčí. Na kontakt ale nedošlo. Neva, práci jsme měli i tak. Oba mladoši pracovali s dummíkem. Tali měla takovou radost, že ty první aporty byly o mega, mega, obřích obloucích. Zatímco Rumíček, jde profesijounálně nejkratší cestou tam a zpět, přinese, předsedne, odevzdá, tak Tali..... to je zas pojízdněj cirkus. Ona vypálí, letí, cestou si 60x zláme nohu, udělá pět parakotoulů a když dorazí k aportu, zvedne ho, ve svém svatým nadšení ho desetkrát upustí a jak to sbírá, udělá další dva parakotoule a pak musí tryskat prostorem, protože má tu kořist. Magor.

A druhej mi hopíkuje u nohy, protože Bubrdle taky ce, taky ce a taky ce, ale neví vlastně co ceeee, protože to, co jí hodíte, nezvedne, neví co ceeee, co s tím má dělat, ale hrozně ce taky. (nebojte, pochopitelně po ní nechci, aby z první přinesla hozený aportík, pracujeme na

tom, ale zlepšuje se to jen - ne po pidi krůčcích, ale po pidipidipidi krůčcích) A řve, řve ŘVE. To je tedy též trohl na entou. Proč sou šecky feny jébnutý do hlavy? Bubi první taky byla. Jen teda v umírněnější podobě, ale taky se s ní pracovalo hůř, než se psem, protože se přemotivovávala, byla moc hrrr. Právě jsem si vybavila svou oblíbenou scénku, kdy jsem se jí taky snažila naučit, jako Rumíčka, že jí pokladnička vydá penízky - tedy piškůty, když zmáčkne ten správnej čudlík. Skončilo to neslavně, moje vlídná vižlí víla, se tak rozlítla na pokladničku, že jí drapla svejma křivejma zoubínkama a několiksetkrát s ní udeřila o podlahu a pak ji začla mlátit nohou, ukousla jí roh a vypadalo to, že ji rozdupe, jak rozlícenej slon. Taková vlídná bytost.... a takovej magor ☹ . Dokud jsme byly ve fázi - správně ťupne na čudlík, otevře se šuplík a já ji odměním, tak nám to fungovalo. Pak jsem uložila ty piškůty už přímo do tý pokladničky, což ona viděla a..... vypuklo inferno. Svinská pokladnička nereagovala na pokyny jí Bubrdlí dávaný a tak dostala sodovku. ☹☹ Museli byste ji vidět. A tudle ta druhá verze, co máme doma teď, tak ta je taky do makovice stížená teda. To je matryjál na cvičení, jak když vystřihne.

Ešče, že ten Rumoušek můj zlatej, je takovej čikovnej pán. To je krása pohledět, jak ho práce baví, jak mu to jde, jak je precizní. Tohle by byl supr pes na zkoušky. Pevná nervová soustava, velká, ale dobře ovládaná, chuť do práce. Ten by vyhrával memoriály jak prt. Místo toho, mu ty dvě hajtry vyhrávaj tak leda na nervy ☹ . Páč musí dycinky děsně čekat, než odbavím ten soubor dementěvů a on přijde na řadu - jasně, že úplně první jde on, ale pak halt to čekání přijde, tak jako tak. Ale je zlatej, pupík můj. Leč, asi aby si to taky užil, tak při jednom aportu přiběhl a.....usedl mi za záda ☹☹ . Povídám "Co to děláš? Kde si?" "Tady přece!" seděl za mnou, ocásek mu šmidlal trávou a on s dummíkem v hubě se ani nehnu. Ani na podruhý, ani na otázku "Tak kde je ten Rumíček?" Nic. A nic a nic. Prostě potřeboval taky nějakou šaškárnu, ne?

Když jsme přišli na další louku, nechala jsem Taliprtku Taliprtkou, ať si tam čmouchá a počítá myše - jen ji občas cvičně přivolala, páč odvolání od myších děr, too je pro ni oříšek a věnovala jsem se především Rumouškovi. Házeli a čutali jsme si s Kiwíkem. To je pískací pták kiwi. Koupili jsme dva, v rámci dovolenkových pojezdů a nákupů. Okamžitě oblíbená hračka. Až tak oblíbená, že Tali mu v nestřeženým okamžiku ukousla a sežrala nohu ☹ . Nu a právě tohodle invalidu si Rumíček nebetyčně oblíbil. Natolik, že toho druhýho prostě házet nechce, jen invalidu. Pokud hodím celistvýho ptáka Kiwi, přinese ho, ale už čučí, kde se nachází invalida. Tož jsme si tam tak čutali a házeli a já v mezičase vždycky podněcovala

Bubiškovou, aby hledala a sebrala "svou kapsičku" - což je látkový plnicí dummík, který se dá výborně složit do ledvinky a který ji zajímá úplně nejvíc. Vždycky má období, kdy se do toho "pustí" a nadšeně to několikrát sebere a pak je zase utrum. Ale když je to utrum, tak zase závidí těm dvěma, že oni si hrajou a ona ne.... jak jsem psala výše - je to magor, co už s tím. Ale bylo nám fajn. Rumiček si poletoval za kiwim, Taliprdová si poletovala od myší díry k myší díře a Bubrdle si poletovala kolem mě. Šťopku jsem nechala courat po zemi a hlídala si její konec. Vzhledem k tomu, že zvěř v dosahu žádná, mohla jsem si to dovolit.

Ten konec šťopky, jsem vzala do ruky až poté, co jsme se přesouvali na další louku, kde mám svou pěstírnu křemeňáků, a kde musíme jít natěsnačku kolem remízku. Víím, že 2x v jeho špici byla srna a na druhém konci několikrát další kusy srnčího. Tak tady je lepší si to pohlídat. A i Taliprdku. Nechci, aby tam lozila a inšpirovala tak navíc i bábrdli, která nemá zarážku - pokud nemá šťopku. Šli jsme obhlédnout líheň, kterou v neděli ráno před tím vybral Brtník a přinesl domů spoustu malých křemeňáků s tím, že tam dalších deset nechal. Já našla jen dva, ale šla jsem opodál, aby to tam ohařiska nerozhamtali, když přesně nevím, kde se ta skupinka v pěstírně nachází. V sobotu bychom se tam mohli stavit a bude zase na kulajdu a kloboučky smažený na másle. Miluju tuhle variantu bez obalování. Poradila mi ji Peťa AP a je to o mnoho lepší, než klasický obalovaný. Mňááám.

Přešli jsme to podél okraje lesa a já doufala, že by se tam mohl vyskytovat někde ten zajoch, co tam bydlí. Pro tentokrát nic. Tak jsme jen tak pocvičili a za remízkiem si ještě hráli na louce. Vojtěška nad ní je čerstvě posekaná, tak jsme to švihli tam. Ohařící tam dloooouho nebyli, protože furt to bylo zelený a já víím, že tam se drobný zvěři dobře bydlí, takže se chodilo jen po cestě. Teď si to tam mohli radostně prošmejdit a taky toho využili.

Já jsem zase využila toho, že tam, kde začíná úvoz vedoucí už k nám domů, leží rozmasakrovaný srnec - asi auto. Zvířata to tam potahala a pochopitelně to bylo pro obě ohařice velmi zajímavý téma. Tak jsme si tam prosvištěli hromadnou chůzi u nohy a poté se šlo za odměnu sbírat popadaný jablíčka. Panenský jablíčka. Stejně jako cestou tam, tak i teď při návratu jsme se tady zasekli. Ohaři si sbírali ze země, já si utrhla z větve. A pak jsem jich rovnou utrhla víc a vedle z keře natrhala šípku. Uděláme si čaj!

Hned jak jsme přišli domů, pustila jsem se do své nynější standardní činnosti - sběru ořechů. Výborný na záda, člověk se u toho taky pěkně zapotí, protože potřebuje být rychlý. Rychlejší

než ohaři :-). No a pak došlo na ten čaj a..... taky posezení, protože na mě doma čekaly čtyři pugéty - tři v květníku a jeden malinký, tulipánový ve vázičce. My máme výročí! No ty brdó, já to zase prokoučovala!!! Nejen, že nedělám scény, že manžel na výročí zapomněl, já na něj radši zapomínám sama. Taaakovejch let, co jsme spolu, tyyyy bláho!! Tak ať nám to ešče stejně dlouho vydrží, ne? ☐ .